

Nieuwsbrief - GZR Updates 2021-14

Nummer 14, 2021

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:5101](#) 24-06-2021

Veilig Thuis moet dossier vernietigen.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2020:5853](#) 20-11-2020

Bestuursrechter onbevoegd: GI kan niet als bestuursorgaan aangemerkt worden bij verzoek tot inzage/afschrift op grond van de Jeugdwet of AVG.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#) 09-07-2021

Wettelijke bepalingen over de tijdigheid van een bezwaar- of beroepschrift zijn dwingend van aard, maar niet van openbare orde.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,](#)

[ECLI:NL:TGZREIN:2021:44](#) 15-07-2021

De door (gepensioneerde) huisarts uitgevoerde behandelingen zijn niet ondeskundig en hebben niet geleid tot een verergering van de (pijn)klachten.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,](#)

[ECLI:NL:TGZRAMS:2021:72](#) 29-06-2021

Een gz-psycholoog krijgt een berisping opgelegd wegens het verstrekken van een waardeoordeel over klager aan een derde zonder diens toestemming.

RECHTSPRAAK

Veilig Thuis moet dossier vernietigen.

De rechtbank wijst een verzoek van ouders tot vernietiging van een dossier door Veilig Thuis toe, nu Veilig Thuis onvoldoende heeft onderbouwd waarom bewaring van het dossier van aanmerkelijk belang is voor de kinderen.

Feiten

Op 16 februari 2016 heeft Veilig Thuis een zorgmelding met betrekking tot verzoekers ontvangen. Aanleiding voor de zorgmelding is het volgende geweest. Verzoekster heeft op 16 februari 2016 contact opgenomen met haar huisarts, omdat verzoeker verward gedrag vertoonde. Met instemming van verzoekster heeft de huisarts de politie gebeld. Verzoekster en de (minderjarige) kinderen waren op dat moment niet in de woning. De politie vond het gedrag van verzoeker verontrustend en heeft een zorgmelding bij Veilig Thuis gedaan. Naar aanleiding van deze melding heeft Veilig Thuis dossier 14489 aangemaakt en een onderzoek ingesteld. De psychiater heeft verklaard dat de heftige symptomen van verzoeker in de thuissituatie mogelijk zijn veroorzaakt door een paradoxaal effect van een overdosering oxazepam, alsook dat er geen sprake was van psychotische fenomenen of een ernstig depressief syndroom. Verzoekster heeft verklaard dat zij zich niet onveilig heeft gevoeld en dat de kinderen niets van het incident hebben meegekregen.

Daarnaast is in dossier 14489 informatie opgenomen over een incident op de basisschool van het oudste kind (op dat moment 5 jaar oud). Het oudste kind heeft met een aansteker, gevonden in de bureaulade van een leerkracht, enkele brandjes veroorzaakt op de school. De school heeft het oudste kind daarop geschorst. Verzoekers hebben succesvol een klachtprocedure gevoerd tegen het handelen van het schoolbestuur en de schorsing.

De zorgmelding is bij Veilig Thuis afgerond met de kwalificatie 'vermoeden is niet bevestigd'.

Verzoekers verzoeken de rechtbank, samengevat, te oordelen dat Veilig Thuis dossier 14489 moet vernietigen. Het verzoek ziet niet op de andere twee dossiers van Veilig Thuis naar aanleiding van meldingen over het gezin in 2011 en 2014.

Juridisch kader

Veilig Thuis is op grond van artikel 5.1.6 Wmo 2015 bevoegd om (zonder toestemming) persoonsgegevens te verwerken. Artikel 5.3.5 lid 1 Wmo 2015 bepaalt dat Veilig Thuis de persoonsgegevens na een daartoe strekkend verzoek vernietigt. Dit is – ingevolge artikel 5.3.5 lid 2 Wmo 2015 – slechts anders indien de bewaring van de gegevens van aanmerkelijk belang is voor anderen dan de verzoeker, of voor zover het bepaalde bij of krachtens de wet zich tegen vernietiging verzet. Een verzoek tot vernietiging dient beoordeeld te worden op grond van de wettelijke kaders; niet op grond van het Handelingsprotocol, dat adviezen aan gemeenten bevat over richtlijnen die zij kunnen meegeven aan organisaties als Veilig Thuis.

Oordeel

Veilig Thuis voert tevergeefs aan dat verzoekers geen belang hebben bij hun verzoek tot vernietiging van dossier 14489, aangezien het grootste deel van de informatie tevens is terug te vinden in de andere twee dossiers. Verzoekster heeft namelijk aangevoerd dat de andere twee dossiers in haar ogen juiste informatie bevatten. Het incident dat tot de zorgmelding heeft geleid die ten grondslag ligt aan dossier 14489, rechtvaardigt bewaring van het dossier in haar ogen niet.

De rechtbank oordeelt dat er onvoldoende feitelijke onderbouwing bestaat van het vermoeden van Veilig Thuis dat verzoeker agressief is geweest richting verzoekster, en dus ook van het feit dat het op dat moment jongste kind daar getuige van is geweest. Verder kwalificeert de rechtbank het incident op de basisschool met het oudste kind als een ongelukkige samenloop van omstandigheden.

Veilig Thuis heeft daarnaast, eveneens tevergeefs, aangevoerd dat het vermoeden van huiselijk geweld en/of kindermishandeling niet is weerlegd en dat dit reden geeft tot zorgen. Deze zorgen, alsmede de beperkte onderzoeksmogelijkheden, het vermeende gebrek aan openheid bij verzoekers en de grote risicofactoren rechtvaardigen volgens Veilig Thuis het bewaren van het dossier. Veilig Thuis wijst in dit verband op de eerdere dossiers uit 2011 en 2014. Er bestaat volgens Veilig Thuis voor de kinderen van verzoekers een aanmerkelijk belang, omdat het dossier een bijdrage kan leveren aan het beëindigen van een mogelijke situatie van kindermishandeling of huiselijk geweld of van belang kan zijn voor een situatie waarin een maatregel met betrekking tot het gezag over een minderjarige overwogen dient te worden. Het is in het belang van de kinderen om in dat geval op het Veilig Thuis-dossier 14489 te kunnen terugvallen en te kunnen bekijken of er sprake is van herhaalde problematiek. De belangen van de kinderen bij bewaring van het dossier wegen zwaarder dan het belang van verzoekers, aldus Veilig Thuis. Het betreft een 'slapend dossier', dat Veilig

Thuis slechts zal inzien als daar aanleiding voor is. De rechtbank acht de door Veilig Thuis genoemde redenen onvoldoende om het verzoek tot vernietiging af te wijzen.

Daartoe is voor de rechtbank redengevend dat dossier 14489 is geopend vanwege voornoemd incident met verzoeker, waarbij meeweegt dat inmiddels vijf jaren zijn verstreken zonder meldingen. Dit terwijl in het onderhavige geval – gelet op de meldingen uit 2011 en 2014 – het voor de hand ligt dat eventuele incidenten snel gesignaleerd worden. Veilig Thuis heeft nagelaten haar vrees voor nieuwe incidenten concreet te maken aan de hand van feiten die blijken uit het onderhavige dossier. Ook heeft Veilig Thuis niet gemotiveerd waarom een nieuwe melding zonder de gegevens uit dossier 14489 niet beoordeeld zou kunnen worden, hetgeen in de onderhavige zaak nodig is gezien de aanleiding voor het openen van dit dossier, de inhoud daarvan en het tijdsverloop sinds februari 2016. Desgevraagd heeft Veilig Thuis evenmin kunnen aangeven hoe lang het in het algemeen in deze categorie van niet-bevestigde meldingen duurt totdat een nieuwe melding wordt gedaan. Dat lag wel op haar weg, aldus de rechtbank. Het argument dat het aanmerkelijk belang gelegen is in de bescherming van minderjarige kinderen, is zonder een dergelijke concrete onderbouwing onvoldoende om tot afwijzing van het vernietigingsverzoek te komen. In dat geval zou volgens de rechtbank immers elk verzoek tot vernietiging stranden totdat kinderen de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt.

Slotsom

Veilig Thuis moet dossier 14489 vernietigen.

mr. A. Jagt

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:5101

Zaaknummer: C/15/310852 / HA RK 20-221

Rechters: A.E. Merkus

Advocaten: E. van Haasteren

Wetsartikelen: 17 lid 1 AVG, 5.3.5 lid 1 Wmo 2015 en 5.3.5 lid 2 Wmo 2015

RECHTSPRAAK

De door (gepensioneerde) huisarts uitgevoerde behandelingen zijn niet ondeskundig en hebben niet geleid tot een verergering van de (pijn)klachten.

De door (gepensioneerde) huisarts uitgevoerde behandelingen zijn niet ondeskundig en hebben niet geleid tot een verergering van de (pijn)klachten.

Feiten

Verweerder is (een sinds 1 januari 2018) gepensioneerde huisarts, die zich heeft bekwaamd in oor-acupunctuur en manuele therapie. Deze vormen van therapie past hij regelmatig toe bij patiënten. Na zijn pensionering is hij patiënten blijven zien, met name voor deze therapievormen.

Tussen klager en verweerder bestaat al meer dan 30 jaar een cliënt/behandelaar-relatie, maar verweerder is nooit de vaste huisarts van klager geweest. Klager ging naar verweerder toe als zijn eigen huisarts geen remedie had. Het betrof voornamelijk klachten van de nek en bovenrug, waarvoor door verweerder manuele therapie werd toegepast.

Op 22 oktober 2020 is klager, nadat hij jaren niet bij verweerder was geweest en zonder eerst zijn huisarts te hebben geconsulteerd, door verweerder behandeld vanwege pijn en stijfheid aan zijn nek en rug. Voorafgaand aan de behandeling heeft verweerder een door klager meegebracht röntgenverslag ingezien van 19 maart 2019. Dit verslag spreekt o.a. van degeneratieve veranderingen in de cervicale wervelkolom. Verweerder heeft manuele therapie toegepast en deze behandeling na een week herhaald, nadat klager opnieuw had gebeld over pijnklachten. De dag erna heeft er wederom een behandeling plaatsgevonden, nu met oor-acupunctuur, omdat de pijn van klager niet minder werd. Klager heeft verweerder de dag daarop per e-mail laten weten nog steeds veel hoofdpijn en stijfheid in alle wervels te hebben.

Op 10 november 2020 heeft klager opnieuw röntgenfoto's laten maken. Het verslag vermeldt onder andere dat er sprake is van fors verlies van tussenwervelruimte op meerdere niveaus.

Klager verwijt verweerder dat hij hem niet goed en ondeskundig heeft behandeld. Na het inzien van de röntgenfoto had verweerder niet de verrichtingen mogen uitvoeren zoals hij die heeft gedaan. Klager heeft hier blijvend zeer ernstige en pijnlijke nekklachten aan overgehouden.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelt dat er van een tekortschieten geen sprake is en overweegt hiertoe het volgende. Uit de twee röntgenverslagen en hetgeen ter zitting is besproken kan het RTG niet opmaken dat de toestand van de nek, schouders en bovenrug van klager na de behandeling door verweerder is verslechterd.

Er zijn geen aanwijzingen dat verweerder op grond van het voor de behandeling door hem bekeken röntgenverslag van de behandeling had moeten afzien. Dit geldt ook voor het weinige dat klager als toelichting op zijn pijnklachten aan verweerder heeft verteld. Klager heeft, voordat hij de behandeling inzette, verweerder kort onderzocht en bevraagd en vond geen neurologische uitvalsverschijnselen of andere zaken die hem van behandeling hadden moeten weerhouden.

Ook uit de niet-gedateerde en niet-ondertekende verklaringen van – zo stelt klager – zijn fysiotherapeut en huisarts volgt niet dat sprake is van een verergering van de pijnklachten.

Een en ander betekent dat niet is komen vast te staan dat verweerder niet goed of ondeskundig heeft gehandeld. De klacht wordt ongegrond verklaard.

mr. J.A. De Clerck

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 15-07-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2021:44

Zaaknummer:

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wettelijke bepalingen over de tijdigheid van een bezwaar- of beroepschrift zijn dwingend van aard, maar niet van openbare orde.

Wettelijke bepalingen over de tijdigheid van een bezwaar- of beroepschrift zijn dwingend van aard, maar niet van openbare orde.

Feiten

Het college van burgemeester en wethouders van Breda heeft geweigerd een persoonsgebonden budget voor maatwerkvoorzieningen voor begeleiding en huishoudelijke verzorging op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 voort te zetten. Appellant, degene die in hoger beroep ging, was het hier niet mee eens en diende een bezwaarschrift in. In bezwaar oordeelde het college dat het bezwaarschrift tijdig was ingediend. Zonder dat de tijdigheid van het bezwaar tussen partijen was opgeworpen, ging de rechtbank op basis van vaste rechtspraak ambtshalve over tot vernietiging van de beslissing op bezwaar, omdat het bezwaar volgens haar (niet-verschoonbaar) te laat was ingediend. Het bezwaar van appellant werd daarom alsnog wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard. In hoger beroep betoogt appellant dat het bezwaarschrift wel tijdig was ingediend.

Oordeel

De gemengde kamer, bestaande uit de presidenten van de CRvB, het CBB en de ABRvS, oordeelt dat de wettelijke bepalingen over de tijdigheid van een bezwaar- of beroepschrift dwingend van aard zijn, maar dit betekent niet dat zij van openbare orde zijn. De bestuursrechter mag daarom niet meer ambtshalve toetsen of een bezwaarschrift tijdig is ingediend en in hoger beroep wordt niet meer ambtshalve getoetst of bij de rechtbank tijdig beroep was ingesteld. Het nieuwe uitgangspunt wordt ook gehanteerd voor lopende zaken. Hiermee wordt voorkomen dat aan een belanghebbende de toegang tot de bestuursrechter wordt ontzegd als tussen partijen de tijdigheid van een rechtsmiddel in een voorgaande fase niet was opgeworpen.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 09-07-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:1500

Zaaknummer: 20/754 WMO15

Rechters: T. Avedissian, T.G.M. Simons en B.J. van Ettehoven

Advocaten: I.E. Mussche

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een gz-psycholoog krijgt een berisping opgelegd wegens het verstrekken van een waardeoordeel over klager aan een derde zonder diens toestemming.

Een gz-psycholoog heeft aan een derde een e-mail gestuurd met daarin een verklaring over een cliënte waarin informatie is opgenomen over klager zonder zijn toestemming. Een dergelijk waardeoordeel verstrekken is niet toegestaan. Verweerster krijgt hiervoor een berisping.

Feiten

Verweerster is als gz-psycholoog werkzaam bij E. In 2015 is de relatie van klager met de moeder van zijn tweeling ten einde gekomen. De moeder van de tweeling is bij verweerster onder behandeling. Op haar verzoek heeft verweerster op 7 december 2020 een brief per e-mail gestuurd aan F en een kopie hiervan verstrekt aan haar cliënte. In het bericht is onder meer te lezen:

'(...) Tijdens de relatie zijn er diverse geweldsincidenten geweest. Hij is haar aangevlogen terwijl zij één van de tweeling vasthield. Verder speelt hij psychologische machtsspelletjes en die duren tot en met de dag van vandaag. Cliënte, maar ook de tweeling en de andere kinderen, hebben hier zeer onder te lijden. De tweeling komt bijv. vermoeid en verdrietig thuis bij cliënte na een weekend bij vader te zijn geweest en spreken ook bepaalde zaken uit waaruit hun angst voor zijn opmerkingen doorschemert. (...) Voor mij maakt dat een psychologische behandeling extra moeilijk omdat we hebben te dealen met een "dreigende" agressor die continue nog in beeld is. (...)'

De moeder van de tweeling heeft de e-mail vervolgens in een procedure over de omgangsregeling overgelegd, waarna klager zich tot verweerster heeft gewend om zijn beklag te doen over de e-mail. Bij brief van 18 januari 2021 heeft verweerster haar excuses aangeboden aan klager en aangegeven dat zij zich in haar e-mail aan F niet over hem had mogen uitlaten. Verweerster heeft dezelfde dag ook een rectificatie gestuurd aan F waarin zij heeft aangegeven dat de brief nooit op deze manier geschreven had mogen worden. Ze heeft F

verzocht de brief uit het dossier te verwijderen en de rectificatie aan het dossier toe te voegen. Bij brief van 26 januari 2021 heeft F de ontvangst van de rectificatie bevestigd en aangegeven de rectificatie aan het dossier toe te voegen.

Klacht

Klager verwijt verweerster dat zij een e-mail aan F – met een kopie aan de ex-partner – heeft gestuurd, met daarin oordelen over klager zonder toestemming van klager.

Oordeel

De e-mail van verweerster aan F is een (schriftelijke) verklaring van een behandelend psycholoog. Op de website van het NIP onder het kopje 'Verklaringen door behandelend psychologen t.b.v. eigen cliënten' bij 'Veelgestelde vragen' is te lezen dat het NIP het afgeven van een verklaring aan de cliënt uitdrukkelijk afraadt wanneer daar een direct juridisch of materieel belang mee is gediend. Verder geldt ook voor gz-psychologen de tuchtrechtelijke norm die is ontwikkeld door en voor artsen. De KNMG-Richtlijn inzake het omgaan met medische gegevens (zoals die gold in 2020) vermeldt hierover: *'De behandelrelatie tussen arts en patiënt dient vrij te blijven van belangenconflicten, die mogelijk kunnen spelen bij het al dan niet afgeven van een geneeskundige verklaring. Het geven van een waardeoordeel dat een ander doel dient dan behandeling of begeleiding moet objectief en deskundig gebeuren, door een onafhankelijke arts die deskundig is op het gebied van de vraagstelling. Een behandelend arts wordt niet geacht objectief te zijn ten opzichte van zijn eigen patiënt. (...). Het geven van een waardeoordeel dat een ander doel dient dan behandeling of begeleiding, moet gebeuren door een onafhankelijke arts die deskundig is op het gebied van de vraagstelling. De grens tussen een waardeoordeel dat de behandeling of begeleiding van de patiënt dient en een waardeoordeel dat dat niet doet, is echter niet altijd scherp te trekken. Een diagnose wordt niet gezien als een waardeoordeel. En dat geldt ook voor een met medische feiten onderbouwde prognose met een behandeldoel.'*

Het NIP verbiedt het afgeven van een verklaring dus niet, maar raadt het wel uitdrukkelijk af. Verweerster had zich, als zij desondanks een verklaring wilde afgeven voor haar cliënte, terughoudend moeten opstellen en zich moeten beperken tot objectieve informatie. Ze had kunnen weten, nu zij de ex-vrouw van klager behandelde, dat klager en zijn ex-vrouw al jarenlang in een vechtscheiding zitten en dat haar brief/e-mail mogelijk ook zou worden ingezet in de strijd om de kinderen. Dat zij zich zorgen maakte over de kinderen, die zij niet gezien of gesproken heeft, rechtvaardigt in het geheel niet het schrijven van de brief/e-mail. Niet gebleken is dat verweerster heeft gepoogd om de versie van klager te vernemen. Zij heeft bovendien zonder eigen (psychologisch) onderzoek en observatie een (professionele)

verklaring over klagers persoon afgegeven. Verweerster had in de e-mail sowieso al heel duidelijk kunnen en moeten weergeven dat zij het (eenzijdige) verhaal van haar cliënte weergaf. Dat heeft zij niet gedaan. Beschrijvingen als 'dreigende agressor' over klager zijn absoluut niet gepast; zij heeft hem immers nooit gezien of gesproken. Verweerster heeft evenwel, zonder toestemming van klager en zonder hem te zien of te spreken, een waardeoordeel over hem aan F verzonden en de betreffende e-mail ook aan haar cliënte verstrekt. Dit is niet toegestaan. Verweerster heeft hiervoor haar excuses aangeboden en een rectificatie gezonden aan F. Verweerster heeft overtuigend te kennen gegeven niet nogmaals een verklaring af te geven. Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) heeft uit de behandeling ter zitting echter niet de indruk gekregen dat verweerster voldoende doordrongen is van het professionele kader waarin zij werkt en dat zij nauwelijks reflectie toont op haar handelen. Door haar te laten inzetten voor een cliënte die in een vechtscheiding zit om de kinderen – en de e-mail te schrijven – heeft verweerster ook geen professionele distantie betracht. Het RTG heeft ook geen enkele terugkoppeling gezien van dit incident in de organisatie waar verweerster werkt. Evenmin heeft verweerster aangedragen dit incident in een intervisiegroep besproken te hebben. Dit alles baart het RTG zorgen, temeer omdat verweerster voornamelijk solistisch opereert, een grote werkvoorraad heeft en kennelijk weinig collegiaal overleg heeft. Het RTG adviseert verweerster dringend haar werk zodanig te organiseren dat reflectie en collegiaal overleg in de dagelijkse praktijk gewaarborgd zijn. Alles tegen elkaar afwegend acht het RTG een berisping passend.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 29-06-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2021:72

Zaaknummer: A2021/2265-A2021/020

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestuursrechter onbevoegd: GI kan niet als bestuursorgaan aangemerkt worden bij verzoek tot inzage/afschrift op grond van de Jeugdwet of AVG.

Eiseres heeft zich met haar beroep bij de bestuursrechter, tegen het niet (tijdig) beslissen door Stichting Intervence op haar verzoek tot inzage in en afschrift van de cliëntendossiers van haar kinderen, tot de verkeerde rechter gewend.

Feiten

Stichting Intervence (de Stichting) is een gecertificeerde instelling voor jeugdbescherming en jeugdreclassering.

Op 5 september 2020 heeft eiseres de Stichting verzocht om inzage in en kopieën van de voltallige dossiers van haar (minderjarige) kinderen. Op 19 oktober 2020 heeft eiseres de Stichting in gebreke gesteld en verzocht haar bij niet tijdig beslissen een dwangsom toe te kennen. Op 2 november 2020 heeft eiseres beroep ingesteld bij de bestuursrechter op het niet (tijdig) beslissen van de Stichting op haar verzoek.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat uit het verzoek van eiseres niet blijkt dat zij openbaarmaking van de dossiers voor iedereen heeft beoogd, doch uitsluitend inzage en afschrift wenst voor zichzelf. Het betreft derhalve geen Wob-verzoek, maar een verzoek in de zin van artikel 7.3.10 Jeugdwet, dan wel artikel 15 AVG.

Uit de artikelen 1:3 lid 1 en 6:2 aanhef en sub b Awb volgt dat alleen beroep bij de bestuursrechter mogelijk is, als sprake is van (het uitblijven van) een beslissing van een bestuursorgaan. De rechtbank is van oordeel dat de Stichting geen bestuursorgaan is onder verwijzing naar artikel 7.3.17 Jeugdwet, dat bepaalt: 'Een beslissing van een jeugdhulpverlener genomen op grond van deze paragraaf, een beslissing op een verzoek als bedoeld in de artikelen 15,16, 17 of 19 van de Algemene verordening gegevensbescherming, alsmede een

beslissing naar aanleiding van de aantekening van een bezwaar als bedoeld in artikel 21 van die verordening gelden, ook voor zover de jeugdhulpverlener, de beslissing heeft genomen als of namens een bestuursorgaan, voor de toepassing van paragraaf 3.3 van de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming, als een beslissing genomen door een ander dan een bestuursorgaan'.

De verwijzing van eiseres naar het EVRM kan niet tot een ander oordeel over de toepassing van de Jeugdwet of AVG leiden, aldus de rechtbank.

Slotsom

De bestuursrechter is niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen en eiseres wordt niet-ontvankelijk verklaard.

mr. A. Jagt

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2020:5853

Zaaknummer: AWB- 20_9345

Rechters: S.A.M.L. van de Sande

Wetsartikelen: 1:3 lid 1 Awb, 6:2 aanhef en sub b Awb, 7.3.10 Jeugdwet, 15 AVG en 7.3.17 Jeugdwet